

[1997 அக்டோபர் 14]

*மாண்புமிகு கலைஞர் மு. கருணாநிதி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சந்தனமரக் கடத்தல் வீரப்பன் பிரச்சினை குறித்து மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திருவாளர்கள் ரங்கநாதன், பெரியசாமி, அப்துல் லத்தீப், தீரன், தாமரைக்கனி, சந்தானம், கிருஷ்ணசாமி ஆகியோர் தங்களுடைய கருத்துக்களை இந்த அவையிலே எடுத்து வைத்திருக்கின்றார்கள். இந்தப் பிரச்சினையில் தமிழ்நாடு அரசும், கர்நாடக அரசும் எந்த அளவிற்கு இணைந்து நின்று செயலாற்றி வருகிறது என்பதைக் கடந்த காலத்தில், சில மாதங்களுக்கு முன்பு ஒன்பது பேர் வீரப்பனால் கைது செய்யப்பட்டு அல்லது பிடிக்கப்பட்டு, ஒருவர் உடனடியாக விடுவிக்கப்பட்டு, எஞ்சியிருந்த எட்டு பேரை நக்கீரன் ஆசிரியர் கோபால் அவர்கள் சென்று விடுவித்து வந்த அந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கும்போது புரிந்துகொள்ள முடியும். இடையில் சில வாரங்கள் அல்லது பல வாரங்கள் அமைதியாக இருந்த ஒரு சூழ்நிலை மாறி, மீண்டும் வீரப்பன் ஆறு முக்கியமானவர்களை, ஒரு விஞ்ஞானி உட்பட, பணயக் கைதிகளாகப் பிடித்து வைத்திருக்கின்ற அதிர்ச்சி தருகின்ற செய்தி வெளிவந்துள்ளது. வீரப்பன் சரண் அடைய வேண்டும் என்பதுதான் தமிழக அரசு, கர்நாடக அரசு, இரண்டு அரசுகளின் திட்டவட்டமான கொள்கையாகும்.

வீரப்பனைப் பற்றிப் பேசும்போது, அவர், இவர் என்றெல்லாம் நான் பேசுகிறேன். அவ்வளவு மரியாதை கொடுத்துப் பேசுகிறார். ஆகவே, முதலமைச்சருக்கும், வீரப்பனுக்கும் தொடர்பு இருக்கிறது என்று அ.தி.மு.க.வினுடைய சட்டசபை கட்சித் தலைவர் நண்பர் தாமரைக்கனி அவர்கள் இங்கே பேசினார்கள். நான், எப்போதும், யாருக்கும் மரியாதை கொடுத்துப் பழக்கப்பட்டவன். யாராய் இருந்தாலும். அவன், இவன் என்றோ அவன், இவன் என்றோ நான் யாரையும் அழைப்பதில்லை. (மேசையைத் தட்டும் ஒலி). இன்றைக்கு எவ்வளவோ ஊழல் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஆட்பட்டு இருக்கின்ற அம்மையார் ஜெயலாலிதாவைக்கூட நான் அவர், இவர் என்றுதான் அழைக்கிறேனே அல்லாமல் மரியாதைக் குறைவாக என்றைக்கும் அழைத்தது இல்லை, அழைக்கப் போவதும் இல்லை. அது நான் கற்ற பாடம்.

கர்நாடகத்தினுடைய முதலமைச்சர் மாண்புமிகு பட்டேல் அவர்களும், நானும், சென்னையிலே சந்தித்து இருமுறை உரையாற்றியபோது திட்டவட்டமாக அப்போது அறிவித்திருக்கிறோம்.

1997 அக்டோபர் 14] [கலைஞர் மு. கருணாநிதி]

பத்திரிகையிலேயும் செய்தி வந்திருக்கிறது. அந்தச் செய்தியை நான் படிக்க விரும்புகின்றேன். ஏனென்றால், இந்தப் பிரச்சினையை சற்று விரிவாக விளக்க வேண்டிய கடமை எனக்கு இருக்கின்ற காரணத்தால். “எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் பிணைத் தொகை கொடுப்பதில்லையென இரண்டு அரசுகளும் முடிவு எடுத்துள்ளன.” 5 கோடி ரூபாய் வீரப்பன் கேட்டார். அரசு தர முடியாது என்று முடிவு எடுத்ததை இவ்வாறு குறிப்பிட்டோம். “வீரப்பன் சரண் அடைவாரேயானால், அவருடைய உயிருக்குப் பாதுகாப்பு தரப்படும்” என்று ஏற்கெனவே தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், தமிழகத்திலே தனி சிறப்பு முகாமில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு சட்டப்படி வீரப்பன் வைக்கப்பட நேரிடும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது”. எனவே, பெருந்தன்மையோடு தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள இந்த முறைகளை ஏற்று பிணைக் கைதிகளை விடுவித்து, வீரப்பன் சரண் அடைய வேண்டும்.

முற்பகல் 11-15

இந்தப் பெருந்தன்மையான அறிவிப்புகளை வீரப்பன் ஏற்க மறுத்தால், இரண்டு அரசாங்கங்களும் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுப்பதைத் தவிர்த்து வேறு வழியில்லை. பிணைக் கைதிகளின் உயிர்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேருமானால் அதற்கு வீரப்பன் மட்டுமே காரணம் என்பதோடு அதற்கான விலையினை அவர்தான் தரவேண்டியிருக்கும் என்றும் தெளிவாக, திட்டவட்டமாக, கண்டிப்பாக அப்போதே தெரிவிக்கப்பட்டு அதற்குப் பிறகுதான் நக்கீரன் கோபால் அவர்கள் காட்டிற்குச் சென்று வீரப்பனை சந்தித்து இரண்டு முறை உரையாடி அதற்குப் பிறகு 8 பேர்கள் விடுவிக்கப்பட்டார்கள் என்பதெல்லாம் அனைவரும் அறிந்த ஒன்றுதான்.

அதற்குப் பிறகு 19-8-1997-ல் இந்த 8 கைதிகளும் விடுவிக்கப்படுவதற்கு முன்பு நானும், கர்நாடக முதல்வர் அவர்களும் சந்தித்துப் பேசி கர்நாடக அதிகாரிகள், தமிழக அதிகாரிகள் கூட இருந்து விவாதித்து அறிவிக்கப்பட்ட முடிவுகளில் பொது மன்னிப்பு தர இயலாது என்று திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்திருக்கிறோம். இப்போது அறிக்கை விடுகின்றவர்கள் அல்லது பேசுகின்றவர்கள், இங்கே பேசிய தாமரைக்கனி உட்பட ஏதோ பொது மன்னிப்பு வழங்க தமிழக அரசும், கர்நாடக அரசும் தயாராக இருப்பதாகவும், அதை அறிவித்திருப்பதாகவும் ஒரு உண்மைக்குப் புறம்பான செய்தியைத்

[கலைஞர் மு. கருணாநிதி] [1997 அக்டோபர் 14]

தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டே வருகின்றார்கள். 10 முறை சொன்னால் பொய்யும் உண்மையாகிவிடும் என்ற அந்த நம்பிக்கையிலே சொல்கிறார்கள். இதை சில பத்திரிகைகளும் கூட—விஷயம் தெரிந்த பத்திரிகைகள் எல்லாம் கூட—பொது மன்னிப்பு கொடுக்க தமிழக அரசும், கர்நாடக அரசும் தயாராக இருக்கிறது என்று சொன்னதாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பொது மன்னிப்பு வேண்டும் என்று கேட்பது காட்டிலே இருக்கிற வீரப்பன். அதை நாங்கள் ஏற்கவில்லை. அவர் கேட்ட காரணத்தாலேயே, கோரிக்கை வைத்த காரணத்தாலேயே, அதை இந்த இரு அரசுகளும் ஏற்றுக் கொண்டது என்று கற்பனை செய்வது கவைக்குதவாத வாதம் ஆகும். நானும் பட்டேல் அவர்களும் பேசிய பிறகு, இரண்டு அரசுகளின் உள் துறை செயலாளர்களும் கையெழுத்திட்டு வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையிலே தரப்பட்ட உத்தரவாதங்களை நான் இங்கே படிக்க விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் ஒரு காலத்திற்கு இது தேவைப்படும் என்பதற்காக இது சட்டமன்றக் குறிப்பேட்டில் பதிய வேண்டும் என்ற அந்த எண்ணத்தோடு.

(1) வீரப்பனும் அவரது கூட்டாளிகளும் சரண் அடைவதை இரு மாநில அரசுகளும் ஏற்றுக்கொள்கின்றன. அவர்களது உயிர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கப்படும் என்றும் உறுதி அளிக்கின்றன.

(2) வீரப்பனும் அவரது கூட்டாளிகளும் தமிழ்நாட்டிலே உள்ள ஒரு சிறப்பு முகாமில் வைக்கப்படுவார்கள். காவல் துறையினரும், சிறைத் துறையினரும் காவல் இருப்பார்கள். முகாமிலே வைத்து உபச்சாரம் பண்ணுவது அல்ல. காவல் துறையினரும், சிறைத் துறையினரும் பாதுகாப்பாக காவல் இருப்பார்கள்.

(3) வீரப்பனும் அவரது கூட்டாளிகளும் சிறப்பு முகாமில் இருக்க வேண்டிய காலம் சட்டப்படி குறைவானதாக இருக்கக்கூடும்.

(4) வீரப்பன் வழக்குகள் விசாரணை தொடர்பாக கைது செய்யப்பட்ட அனைவரும் அவர்கள் மீது குறிப்பிட்ட கிரிமினல் குற்றச்சாட்டு ஏதும் இல்லையென்றால் சட்டத்திற்குட்பட்டு அவர்கள் அனைவரும் ஜாமீனில் விடுதலை செய்யப்படுவார்கள். குறிப்பிட்ட குற்றச்சாட்டுகள் இருந்தால் உடனடியாக அவை பரிசீலிக்கப்பட்டு முடிவு எடுக்கப்படும்.

1997 அக்டோபர் 14] [கலைஞர் மு. கருணாநிதி]

இதைத்தான் இங்கே நண்பர் தீரன் அவர்களும், சந்தானம் அவர்களும், கிருஷ்ணசாமி அவர்களும் சுட்டிக்காட்டினார்களே— அதாவது தமிழர்கள் அங்கே சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று. வீரப்பன் தொடர்பாக இந்த விவகாரம் தொடர்பாக கர்நாடக மாநிலத்திலும், தமிழகத்திலும் சில பேர், அவர்கள் அப்பாவி மக்களாகக்கூட இருக்கலாம்; கைது செய்யப்பட்டு 3, 4 ஆண்டுகளாகச் சிறையிலே இருந்தார்கள். இந்தப் பேச்சுவார்த்தையின்பொழுது நாங்கள் தமிழக அரசின் சார்பாக எடுத்துச் சொன்னது அப்படி கைது செய்யப்பட்டவர்கள் எல்லாம் தடா சட்டத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலே விடுவிக்கப்பட்டு விட்டார்கள். எனவே நீங்களும் கர்நாடகத்திலே சிறையிலே இருப்பவர்களை தடா சட்டத்திலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும்; ஜாமீனில் விடுவிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் கேட்டபோது அவர்களும் ஒத்துக்கொண்டார்கள், இந்த பேச்சுவார்த்தையின்பொழுது. ஆனால் 100 பேர், 200 பேர் அல்ல. அதிலே பல பேர் ஜாமீனிலே இன்றைக்கு வெளியே வந்திருக்கிறார்கள். இன்னும் 50, 60 பேர் சிறையில் இருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். இடைக்காலத்திலே கர்நாடக முதலமைச்சருக்கு நான் கடிதம் எழுதி இருக்கிறேன். அன்றைக்கு அவர் தொலைபேசியிலே என்னோடு தொடர்பு கொண்டு பேசியபோது அதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டியிருக்கிறேன், நேற்றைக்கு வந்த கர்நாடக அரசு அதிகாரிகளிடத்திலும் நம்முடைய அதிகாரிகள் அதை வலியுறுத்தியிருக்கின்றார்கள். எனவே தொடர்ந்து அவர்கள் விடுவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகப் பேச்சுவார்த்தை நடைபெற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கிறது.

அது மாத்திரம் அல்ல. ஜாமீனிலே விடுவிக்கப்பட்டவர்கள் கர்நாடக மாநிலத்திலே உள்ள போலீஸ் ஸ்டேஷனிலே கையெழுத்து போட வேண்டும் என்ற ஒரு நிபந்தனையிலே ஜாமீனில் விடுவிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள், கர்நாடக மாநிலத்திலே இருந்து கொண்டு அந்தப் பணியினை நிறைவேற்ற வேண்டும்; ஆகவே அவர்களைத் தமிழ்நாட்டிற்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதை நிறைவேற்றுவதாக கர்நாடக அரசு உறுதியும் அளித்திருக்கிறது.

[கலைஞர் மு. கருணாநிதி] [1997 அக்டோபர் 14]

முற்பகல் 11-20

(5) வீரப்பனின் உறவினர்களின் நல் வாழ்வுக்கான திட்டங்கள் குறித்து கருணையோடு பரிசீலிக்கப்படும். அவர்களுடைய உறவினர்கள் இந்த 10 ஆண்டு, 15 ஆண்டு காலத்தில் மிகவும் பாழ்பட்டுப் போய் குடும்பம், குடும்பமாக இன்றைக்கு அவதிப்படுகிறார்கள். அவர்களின் நல்வாழ்வைப் பற்றி கவனிக்கவேண்டும் என்று வீரப்பன் விடுத்த அந்த வேண்டுகோள் ஏற்கப்பட்டு அது கருணையுடன் பரிசீலிக்கப்படும் என்று ஐந்தாவது உத்தரவாதமாக அளிக்கப்பட்டது.

(6) கர்நாடகத்திலே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள எல்லா வழக்குகளும் சம்பந்தப்பட்ட நீதிமன்றத்திடமிருந்து சட்டப் பூர்வமாக அனுமதி பெற்ற பிறகு தமிழ்நாட்டிலுள்ள நீதிமன்றங்களுக்கு மாற்றப்படும்.

(7) எந்தக் காரணத்திற்காகவும் கர்நாடகத்திற்கு வீரப்பன் நேரில் வரவேண்டும் என்று கர்நாடக அரசு வலியுறுத்தாது.

(8) நல்லெண்ணெயும், இனக்கொண்ட குழந்தை உருவாக பிணைக்கைகளுக்கு எந்தவித இடையூறும் தாராமல் உடனே அவர்களை வீரப்பன் விடுதலை செய்யவேண்டுமென்று இரு மாநில அரசுகளும் கேட்கின்றன.

இவைதான் 8 உத்தரவாதங்கள். நம்முடைய திட்டவாட்டமான கருத்து. அதிலே பொது மன்னிப்பு என்பதற்கு எந்த இடத்திலேயும் எந்த வாசகமும் இல்லை. அதற்கான இடமும் தரப்படவில்லை. அந்த நிபந்தனை ஏற்கப்படவும் இல்லை. இதற்குப் பிறகு வீரப்பன் சரணடைவான் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அந்த எதிர்பார்ப்போடுதான் நண்பர் நக்கீரன் கோபால் அங்கே சென்றார். ஆனால் அதற்கிடையில் தமிழ்நாட்டில் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கைகள் வீரப்பன் வந்தால் என்ன செய்வோம் தெரியுமா; என்றெல்லாம் விடப்பட்ட பயமுறுத்தல்கள், அச்சுறுத்தல்கள் இவைகளின் காரணமாக வீரப்பன் பயந்து போய் அப்படியானால் இதற்கு ஜனாதிபதிதான் உத்தரவாதம் தரவேண்டும்; இரண்டு முதலமைச்சர்கள் உத்தரவாதம் தந்தால் போதாது, ஜனாதிபதியே உத்தரவாதம் தரவேண்டும் பொது மன்னிப்பு வேண்டும் என்றெல்லாம் சொன்னார். இந்தப் பொது மன்னிப்பு என்பதை வீரப்பன் புரிந்து கொள்ளாமல் பேசுவதாகத்தான் நான் உணருகிறேன். பொது மன்னிப்பு என்றால் என்ன? திடீரென்று நானும் மாண்புமிகு திரு. பட்டேல் அவர்களும் கையெழுத்திட்டு

1997 அக்டோபர் 14] [கலைஞர் மு. கருணாநிதி]

அல்லது அறிவித்து வீரப்பனுக்குப் பொது மன்னிப்பு வழங்கப்பட்டு விட்டது என்று சொன்னால் வீரப்பன் காட்டிலிருந்து ஆயுதங்களை எல்லாம் போட்டுவிட்டு தமிழ்நாட்டுக்கோ அல்லது கர்நாடகத்திற்கோ வந்து தாராளமாக நம்மைப் போல் உலாவிக் கொண்டு இருக்கலாம் என்று அவர் கருதுகிறார். ஆனால் உலாவ முடியுமா என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். ஏன் என்றால் 10 ஆண்டுகாலம் பல பேர்களைக் கொன்று, பல கொள்ளைகளை அடித்து காட்டிலிருந்து விடுதலையாகி வருகிறவரை பழி வாங்குவதற்காகச் சில பேர் காத்துக்கொண்டு இருக்கக்கூடும். எனவே, அவர்களுடைய பாதுகாப்பை முன்னிட்டுதான் சட்டப்படி எடுக்கவேண்டிய நடவடிக்கைகளையும் முன்னிறுத்தி அந்த அடிப்படையிலே அவர் தனி முகாமிலே சிறை வைக்கப்படுவார் என்று சொல்லப்பட்டது. அதற்கான முகாம்கள் எல்லாங்கூட தயாரிக்கப்பட்டது. முகாம்கள் தயாராகி அவர் வருகிற தேதி கூட ஓரளவுக்கு இரண்டு அரசுகளுக்கும் அறிவிக்கப்பட்டு அந்த சரணடைகிற நாளும் குறிக்கப்பட்டு, அந்த இடம் என்பது கூட இந்த இரு அரசுகளிடையே பேசப்பட்டது. டைகியில் எங்கே இந்த இரண்டு அரசுகளுக்கும் நல்ல பெயர் வந்து விடுமோ என்று எண்ணிய நல்ல மனம் கொண்டோர் சிலர் விடுத்த அறிக்கைகள், விடுத்த பயமுறுத்தல்கள், அச்சுறுத்தல்கள் தாராளமாக வீரப்பன் தன்னுடைய போக்கை மாற்றிக்கொண்டு சொன்ன வாக்குறுதியின்படி 8 பேரை மட்டும் விடுவித்து விட்டு, தான் சரணடையத் தயாராக இல்லை என்று கூறிவிட்டார்.

அதற்குப் பிறகு இப்போது நடைபெற்று இருக்கின்ற இந்தச் சம்பவம் உள்ளபடியே நம்முடைய மன வேதனையை அதிகமாக்கக்கூடியது. இந்த அரசு எடுத்துக் கொண்ட அணுகுமுறை பற்றி நம்முடைய திரு. அப்துல் லத்தீப் அவர்கள் மற்றும் பசிய நண்பர்கள் எல்லாம் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்த அணுகுமுறை சிறந்த அணுகுமுறை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் முன்னாள் முதலமைச்சர் அவர்கள் விடுத்துள்ள அறிக்கையில் “இரண்டு மாநில அரசுகளும் மத்திய அரசோடு சேர்ந்து கூட்டு நடவடிக்கை எடுக்க முடியுமா” என்று ஒரு நிருபர் கேட்ட கேள்விக்கு “கருணாநிதி இந்தக் காரியத்தை மாநில அரசுகள்தான் செய்ய வேண்டும், மத்திய அரசு உதவி தேவை என்று நானும் திரு. பட்டேல் அவர்களும் சேர்ந்து கோரினால் அவர்கள் உதவி அளிக்கத் தயாராக இருப்பார்கள். அதற்கிடையில் வீரப்பன் சரணடைவதுதான் நல்லது” என்று கருணாநிதி கூறியுள்ளார் என்று அம்மையார் ஜெயலலிதா அவர்கள் தன்னுடைய

[கலைஞர் மு. கருணாநிதி] [1997 அக்டோபர் 14]

முற்பகல் 11-25

அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதை நீங்கள் கொஞ்சம் ஆழ்ந்து எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இதிலே மத்திய அரசு தலையிட்டு ராணுவ நடவடிக்கை எடுப்பது இறுதி கட்டம். இதை நான் தடுக்கவில்லை. அதுதான் வழி, வேறு வழியே இல்லை என்றால் அதிலே யாரும் தலையிட விரும்பவில்லை. நானும் திரு. பட்டேல் அவர்களும் சேர்ந்தே அந்த உதவியை மத்திய அரசிடத்திலே கேட்கத் தயாராக இருக்கிறோம் என்றுதான் என்னுடைய பதிலிலே நான் திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஆனால் கர்நாடக முதலமைச்சர் திரு. பட்டேல் அவர்களேகூட 13-ஆம் தேதி அன்று நிருபர்களைச் சந்தித்துப் பேசியபோது என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்றால்; 13-10-1997, பெங்களூரில் அளித்த பேட்டியில் அவர் சொல்கிறார்; “வீரப்பன் பிடியிலே சிக்கியுள்ள 6 பேரை மீட்க இராணுவத்தின் உதவியை மாநில அரசு கோரும். இருந்தபோதும் எந்த நடவடிக்கையாக இருந்தாலும் தமிழக, கர்நாடக அரசுகள் ஒன்றாக இணைந்து இப்பணியில் ஈடுபட்டால்தான் வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும்” என்று பொறுப்புள்ள முதலமைச்சர், அந்தப் பொறுப்பு இருக்கிற காரணத்தால், அவர் சொல்லியிருக்கிறார். பட்டேல் அவர்கள், “இராணுவம் வர வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டால் மத்திய அரசு உதவியை நாடுவோம். இருந்தபோதும் எந்த நடவடிக்கையாக இருந்தாலும் தமிழக, கர்நாடக அரசுகள் ஒன்றாக இணைந்து இப்பணியில் ஈடுபட்டால்தான் வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும்” என்றும் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். சொல்லிவிட்டு மேலும் சொல்கிறார்; “எங்கள் அரசின் முக்கிய நோக்கம் பணயக் கைதிகள் அனைவரையும் பாதுகாப்பாக மீட்க வேண்டுமென்பதுதான். அதிரடியாகச் செயல்பட்டுத் துப்பாக்கிச் சூட்டில் பணயக் கைதிகளின் உயிருக்கு ஆபத்து வந்துவிடக் கூடாது”. இது பொறுப்புள்ள நிலையிலே கர்நாடகத்தினுடைய முதலமைச்சர் பட்டேல் அவர்கள் நிருபர்களுக்கு அளித்த பேட்டியில் இருக்கின்ற வாசகங்கள். இது தமிழ்ப் பத்திரிகை மற்றும் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிலேயெல்லாம்கூட இது வெளிவந்திருக்கின்றது.

எனவே, இராணுவத்தை அனுப்புவது என்பது ஒன்றும் பெரிய காரியம் அல்ல. அனுப்பி விடலாம். இங்கே உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல, வீரப்பன் மாத்திரம் அந்தக் காட்டிலே இல்லை. காடு என்றால் ஏதோ மரங்கள் மாத்திரமே இருக்கின்ற இடம் என்று யாரும் கருதிக் கொள்ளக் கூடாது. நூற்றுக்கணக்கான

1997 அக்டோபர் 14] [கலைஞர் மு. கருணாநிதி]

கிராமங்கள் இருக்கின்றன. அந்தக் கிராமங்களிலே ஏழை எளிய மக்கள், பாட்டாளி மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; வசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்கும்பொழுது, எந்த மாநில அரசும் இந்த இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்கிற நேரத்தில் எந்த அளவிற்குத் தலையிட முடியும் என்பதை உணர்ந்தவர்கள்தான் உணர்ந்து பார்க்க முடியும். அந்த மக்கள் இராணுவ நடவடிக்கையின்பொழுது எந்தக் கதிக்கெல்லாம் ஆளாக நேரிடும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். எனவேதான் இதிலே ஆத்திரப்பட்டோ, அவசரப்பட்டோ ஒரு முடிவு எடுத்து உடனடியாக இராணுவத்தை அனுப்புங்கள் என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக மேலும் பேசிப் பார்த்து ஒரு நல்ல முடிவை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று இந்த அரசும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது; அதே கருத்தைத்தான் கர்நாடக அரசுக்கும் இந்த அரசின் சார்பில் நான் கூறியிருக்கின்றேன்.

இங்கே நம்முடைய அ.தி.மு.க. சார்பில் பேசிய தாமரைக்கனி குறிப்பிட்டார்கள், கடந்த ஆட்சியிலே எப்படியெல்லாம் நடவடிக்கை எடுத்தோம் என்று குறிப்பிட்டார்கள். கடந்த ஆட்சியிலும் வீரப்பன் இப்படிப் பலபேரைக் கடத்திச் சென்றிருக்கின்றார்.

3-12-1994 அன்று சந்தனக் கடத்தல் வீரப்பன், கோவை சிறுமுகை அருகே துப்பாக்கி முனையில், கோவை, பெரியார், நீலகிரி மாவட்ட இலஞ்ச ஒழிப்புப் போலீஸ் துணைக் கண்காணிப்பாளர் சிதம்பரநாதன் உள்பட 3 பேரைக் கடத்திச் சென்றார். அவர்களை விடுவிக்க வீரப்பன் அப்போது விதித்த நிபந்தனை என்ன தெரியுமா?

“அதிரடிப்படை போலீசை வாபஸ் பெற வேண்டும்; தன்னைத் தேடும் பணியைக் கைவிட வேண்டும்; தனது அண்ணன் மாதய்யனை விடுதலை செய்ய வேண்டும்; தான் சரண் அடைந்தால் தன் மீது வழக்குப் போடவே கூடாது.” - வழக்கு போடவே கூடாது என்றார். இப்பவாவது வழக்குப் போடுவதை ஒத்துக்கிட்டு சரண் அடைகிறேன் என்று சொன்னார். “நான் சரண் அடைந்தால் என் மீது வழக்கு போடக் கூடாது; எனது கோரிக்கையை ரேடியோவில் அறிவிக்க வேண்டும்”. இப்படிக் கோரிக்கை வைத்தார்.

உடனே அப்பொழுது இருந்த முதலமைச்சரோ அல்லது அப்பொழுது இருந்த அதிகாரிகளோ, “ஆகா, எங்களுக்கா கோரிக்கை வைக்கிறாய்? விட்டேனா பார்” என்றா பதில் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்ன பதில் இங்கே இருக்கிறது.

[கலைஞர் மு. கருணாநிதி] [1997 அக்டோபர் 14]

கோவை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் சி.வி. சங்கர், 4-12-1994 அன்று விடுத்த அறிக்கை வருமாறு: “வீரப்பனால் கடத்தப்பட்டிருக்கிறவர்களுடைய உயிரைக் காப்பாற்றுவதுதான் முக்கியம். எனவே, வீரப்பனைத் தேடும் பணி நிறுத்தப்பட்டு விட்டது.”

என்ன கிழிச்சீங்க அப்ப? (சிரிப்பு) நாங்க இப்ப கிழிக்கிறதைத் தான் அப்ப நீங்களும் கிழிச்சீங்க. “வீரப்பனால் கடத்தப் பட்டவர்களுடைய உயிரைக் காப்பாற்றுவதுதான் முக்கியம். எனவே, வீரப்பனைத் தேடும் பணி நிறுத்தப்பட்டு விட்டது” என்று கூறியிருக்கிறார் அரசு சார்பில் கலெக்டர்.

அப்போது வீரப்பன் எழுதிய கடிதத்திலே, “சரண் அடைய விரும்புகிறேன். சரண் அடைந்தால் வழக்கு போடக் கூடாது. சரண் அடைவது சம்பந்தமாகக் கலெக்டர் என்னோடு பேச வேண்டும்”. என்று இருக்கிறது.

நாங்களாவது நக்கீரன் கோபாலை அனுப்பினோம். அப்போது கலெக்டரே பேசினார். கலெக்டர் என்னோடு பேச வேண்டும்; பேச்சுவார்த்தை சம்பந்தமாக அதிக இந்திய வானொலியில் அதிகாரபூர்வமாக அறிவிக்க வேண்டும்”. அதற்குக் கோவை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் சங்கர், 6-12-1994-லே கூறுகிறார்: “வீரப்பனிடமிருந்து எனக்குச் செய்தி வந்துள்ளது. அந்தச் செய்தியில் கேட்டுக்கொண்டபடி, வீரப்பனோ, அவரது பிரதிநிதியோ என்னைச் சந்திக்கலாம்” என்றும், “அவருக்கு எவ்வித ஆபத்தும் ஏற்படாது” என்றும் அப்போது கலெக்டர், “அவர், அவர்” என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறார் - “அவருக்கு எந்த ஆபத்தும் ஏற்படாது என்றும் உறுதி அளிக்கப்படுகிறது. மேலும் பணயமாகப் பிடித்து வைக்கப்பட்டு இருப்பவர்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருளைக் கொண்டு செல்லத் தடை எதுவும் இருக்காது”. இந்தப் பணயமாக இருக்கிறாங்களே, அவர்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருளைக் கொண்டு செல்லத் தடை எதுவும் இருக்காது. “அதற்கான ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டுவிட்டன. வீரப்பன் ஆட்கள் மலைக் கிராமங்களுக்கு நேரிலே வந்து எந்தவித தடையும் இல்லாமல் உணவுப் பொருட்களை எடுத்துச் செல்லலாம், அதற்குத் தடை கிடையாது”.

முற்பகல் 11-30

இது 6-12-1994-ல் அந்த கலெக்டர் கூறியதாகும். அதே கலெக்டர் 8-12-1994-ல் ஒரு பேட்டி அளிக்கிறார். அதில் கேள்வி கேட்கிறார்கள்.

1997 அக்டோபர் 14] [கலைஞர் மு. கருணாநிதி]

கேள்வி கேட்கிறவர்கள் அவன், இவன் என்றுதான் கேட்கிறார்கள். கேள்வி: வீரப்பன் தூதுவன் வர அரசு தரப்பில் வாகன வசதி செய்து கொடுக்கிறீர்களே, இந்த நிலையில் தூதுவன் துப்பாக்கியோடு வந்து பேசுகிறான், இது சரியா?

இதற்கு கலெக்டர் சொல்கிறார் “அவர் சொந்தப் பாதுகாப்புக்கு துப்பாக்கி ஏந்தி வருகிறார், காரணம் அவர் காட்டுக்குள் போகிறார், வருகிறார், எனவே, துப்பாக்கி ஏந்தி வருகிறார்”.

நீங்கள் ஏதும் நிபந்தனை விதித்தீர்களா என்று கேள்வி கேட்டதற்கு, ‘இல்லை நான் அரசாங்கத்தின் தூதுவராகப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி வருகிறேன்’ என்று கலெக்டர் சொல்கிறார். அப்போதெல்லாம் முதலமைச்சர் பேசமாட்டார். இந்த முதலமைச்சரிடம் பேசலாம். அப்போது முதலமைச்சரை பார்ப்பதே கஷ்டம். நிருபர்கள் தவம் கிடக்க வேண்டும் பார்ப்பதற்கு. அதனால் கலெக்டர்தான் பேச வேண்டும். கலெக்டர் சொல்கிறார், நான் அரசாங்கத்தின் தூதுவராகப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி வருகிறேன். பேச்சு நடத்தத் தேவையான தடையில்லாத வசதி செய்துள்ளோம். கலெக்டர் மாத்திரமல்ல, சென்னையிலே 9-12-1994-ல் தலைமைச் செயலாளர் ஹரிபாஸ்கர் - பலருக்குத் தெரியும் ஹரிபாஸ்கர் பற்றி அவர் சொல்கிறார் பிரஸ்சிலே, “வீரப்பனுடைய தளபதி பேபி இரண்டு கோரிக்கைகளைச் சொன்னார், ஒன்று வீரப்பன் கோஷ்டியினர் காட்டுக்குள் உணவு கொண்டுவரும்போது எவ்வித துன்புறுத்தலுக்கும் ஆளாகக் கூடாது, மற்றொன்று, சிறையிலுள்ள வீரப்பன் கோஷ்டியை தளபதி பேபி பார்க்க அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். இந்த நிபந்தனைகள் நிறைவேற்றப்பட்டால் மற்ற கோரிக்கைகள் பிறகு தெரிவிக்கப்படும் என்று பேபி கோவை கலெக்டரிடம் கூறியிருக்கிறார். இந்தக் கோரிக்கைகளை அரசு பரிசீலனை செய்து வருகிறது. இப்போது அரசினுடைய மிக முக்கியமான முன்னுரிமை கடத்தப்பட்ட போலீஸ் அதிகாரிகளையும், மற்றவர்களையும் மீட்பதுதான். விசேஷ அதிரடிப் படையின் பணிகள் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டன. இந்தப் படைகளை அனுப்பினால் வீரப்பன் போலீஸ் அதிகாரிகளையும் மற்றவர்களையும் கொன்றுவிடக்கூடும். பேச்சுவார்த்தை முடிந்து பேபி மீண்டும் காட்டுக்குள் செல்ல முழு பாதுகாப்பும் அளிக்கப்படும்”. இவைகளுக்குப் பிறகூட, வீரப்பனுடைய தம்பி அர்ச்சுனன் செய்தியாளர்களிடம் “நாங்கள் சரணடைய மாட்டோம், தண்டனை அனுபவிக்க மாட்டோம், எங்களுக்கு மன்னிப்பு கொடுத்து ஜனாதிபதி எழுத்துமூலம் உத்தரவு

[கலைஞர் மு. கருணாநிதி] [1997 அக்டோபர் 14]

கொடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஆயுதங்களை ஒப்படைப்போம்” என்று சொல்கிறார். அப்போது மறுபடியும் ஹரிபாஸ்கர் சொல்கிறார், “ஒரு அடிப்படை விஷயத்தை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது, இது உயிர்கள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். பூலான் தேவியைப் போல, மான்சிங்கைப் போல நடத்தப்பட வேண்டுமென்று வீரப்பன் கேட்டால், பூலான் தேவியும், மான்சிங்கும் ஜெயில் தண்டனை அனுபவித்தார்கள். சட்டத்திலிருந்து யாரும் விலகிச் செல்ல முடியாது. போலீஸ் துணை சூப்பிரண்டெண்டெண்ட் மற்றும் இரு நபர்களை நாம் மீட்க வேண்டும்”. வீரப்பன் இருக்கும் இடம் அரசுக்குத் தெரியுமா? இது கேள்வி. ஹரிபாஸ்கர் தலைமைச் செயலாளர் சொல்கிறார், “வீரப்பன் இருக்கும் இடம் அரசுக்குத் தெரியும். ஆனால் மூன்று பேர்களை மீட்க அரசு பேச்சுவார்த்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது” யாருக்கும் யாருக்கும் உறவு! வீரப்பன் இருக்கின்ற இடம் தெரிந்த அரசு அது, தெரியாத அரசு இது. (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) யாருக்கும் யாருக்கும் உறவு என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே, இங்கே உறுப்பினர்கள் எடுத்துக்காட்டியதைப்போல ஒரு அதிரடி, அல்லது ஆத்திரம், அவசரம் என்ற இந்த அணுகுமுறைகளை விடுத்து, அதற்குத் தேவைப்படும்போது அதைத் தவிர்க்காமல், இடையிலே மீட்கப்பட வேண்டிய உயிர்களைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டும். நேற்றுமுன்தினம்கூட அந்த விடுதலையின் துணைவியார் தொலைபேசி மூலமாகத் தொடர்பு கொண்டு பேசினார். பேசும்போது ஒரு முதலமைச்சரிடம் பேசுவதற்கு எனக்கு அனுமதி கிடைத்ததே நான் செய்த பாக்கியம், நன்றி கூறிக் கொள்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு அழுதார். பேச்சிலே பெரும் பகுதி அழுகையாகவே இருந்தது. கதறிக் கதறி அழுது தன்னுடைய கணவரை எப்படியாவது விடுவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். மறுபடியும் ஃபேக்ஸ் செய்தியாக, கடிதம்கூட எழுதினார். பத்திரிகையிலே எல்லாம் வந்திருக்கிறது. பத்திரிகையிலே அந்தக் கடிதத்தை வெளியிட்டதன் காரணம்கூட, வீரப்பன் அந்தப் பத்திரிகையைப் பார்க்க நேரிடும்; நேரிட்டால் அந்தப் பெண்மணியினுடைய கூக்குரலைக் கேட்டாவது மனம் இளகக்கூடும் என்ற அந்த நம்பிக்கையின் காரணமாகத்தான் அந்தச் செய்தியைக்கூட பத்திரிகையிலே வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

நேற்றையதினம் நக்கீரன் ஆசிரியர் கோபாலை சந்தித்தோம். இதைப் பற்றி பேசியிருக்கிறோம். அவர் என்ன சொல்கிறார் என்றால், “நான் நல்ல எண்ணத்தோடு தமிழக அரசின் சார்பாக தூது சென்றதற்கு என்னைப் பற்றி மிகக் கொடுமையான வார்த்தைகளைக் கொண்டு

1997 அக்டோபர் 14] [கலைஞர் மு. கருணாநிதி]

ஜெயலலிதா போன்றவர்கள் அர்ச்சனை செய்கிறார்கள். சில பத்திரிகைகள் பொறாமை எண்ணத்தோடு என்னைப் பற்றி எழுதுகிறார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையில் நான் எதற்காக மறுபடியும் போக வேண்டும்” என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

அது மாத்திரமல்ல, வீரப்பன் மிகவும் ஆத்திரத்தோடு இருப்பதாகவும், நான் சென்றால் முயற்சி இப்போது பலிக்குமா பலிக்காதா என்ற சந்தேகத்தில் தான் இருப்பதாகவும் நேற்றையதினம் என்னிடத்திலே சொல்லிவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். இருந்தாலும் யோசிப்பதாகக் கூறியிருக்கிறார். நானும் ஒரு risk எடுத்துக்கொண்டு, சென்றுதான் தீரவேண்டும் என்று பிடிவாதமாக அவரை அனுப்புவதற்கு விரும்பவில்லை. இதுதான் இன்றைக்கு இருக்கின்ற சூழ்நிலை. மாண்புமிகு பட்டேல் அவர்கள், கர்நாடக முதல்வர் அவர்கள், டெல்லியிலிருந்து திரும்பிய பிறகு ஒரு வேளை நானும் அவரும் சந்திக்கக்கூடும். சந்தித்துப் பேசிய பிறகுதான் அடுத்த கட்ட நிலை பற்றி யோசிக்க முடியும் என்பதைத் தெரிவித்து, இந்தப் பிரச்சினை குறித்து இந்த அளவோடு என்னுடைய விளக்கத்தை நிறுத்தி அமைகின்றேன். வணக்கம்.

முற்பகல் 11-35

(ஆ) அரசுப் போக்குவரத்துக் கழகப் பேருந்துகளின் கட்டணம் உயர்த்தப்பட்டுள்ளமை

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அடுத்து, தமிழ்நாடு அரசு போக்குவரத்துக் கழகங்களில் பேருந்து கட்டண உயர்வு குறித்து கவன ஈர்ப்பாக மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர், மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள், திரு. டி. மணி, திரு. ஜி.கே. மணி, திரு. ஆ. இராசேந்திரன் என்கிற தீரன், திரு. சி. வேலாயுதன் ஒத்திவைப்புத் தீர்மானமாக திரு. சி. ஞானசேகரன், திரு. இரா. தாமரைக்கனி, திரு. பி. வெங்கடசாமி மற்றும் சிறப்புக் கவன ஈர்ப்பாக திரு. இ. கணேசன், திரு. ஜி. பழனிசாமி, திரு. பி.ஆர். சுந்தரம், டாக்டர் க. கிருஷ்ணசாமி, டாக்டர் இ.எஸ்.எஸ். இராமன், ஆகியோர் அறிவிப்பு கொடுத்திருக்கின்றார்கள். முதலிலே அறிவிப்புகளைக் கொடுத்த முறையின் அடிப்படையில் கட்சிக்கு ஒருவரை இந்தப் பொருள் குறித்துப் பேச அழைக்கின்றேன். முதலிலே திரு. சி. ஞானசேகரன்.

திரு. சி. ஞானசேகரன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழகத்தில், தமிழக அரசு பஸ் கட்டணத்தை உயர்த்தியதினுடைய